វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ព្រះរាជក្រម/ នស.រកម ០១៩៦.២៦/២៥ មករា ១៩៩៦

ច្បាប់ស្តីពី កិច្ចការពារ បេតិកភ័ណ្ឌវប្បធម៌

ជំពូកទី ១: បទបញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា១:

ច្បាប់នេះមានគោលដៅ ថែរក្សា ការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ជាតិ និង សម្បត្តិវប្បធម៌ទូទៅ ប្រឆាំងនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញ ការប្រែក្លាយ ការប្តូររូបរាង ការជីករុករក ការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ ការនាំចេញ និងការនាំចូលដោយខុសច្បាប់ ។

មាត្រា២:

បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ជាតិ គឺជាសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង ឬក៏បានឃើញនៅក្នុង ទឹកដីនៃមាតុភូមិ ។

មាត្រា៣:

ច្បាប់នេះអនុវត្តទៅលើសម្បត្តិវប្បធម៌ជាចលនៈ និងអចលនៈ ទោះជាកម្មសិទ្ធិសាធារណៈក្តី ឬក៏ជាឯកជនក្តី ហើយកិច្ចការពារនេះគឺជាផលប្រយោជន៍សាធារណៈ ។

លើកលែងតែមានបទបញ្ញត្តិផ្ទុយពីច្បាប់នេះ ច្បាប់នេះអនុវត្តទៅលើសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលជាចំណែកនៃ បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ជាតិតែប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា៤:

តាមន័យនៃច្បាប់នេះ សម្បត្តិវប្បធម៌ គឺរាល់ស្នាដៃរបស់មនុស្ស និង រាល់ផលិតផលរបស់ធម្មជាតិ ដែលមានចរិតវិទ្យាសាស្ត្រ ប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ ឬ សាសនា ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីដំណាក់កាលនៃការវិវត្តន៍របស់អារ្យធម៌ ឬ របស់ធម្មជាតិ ហើយដែលកិច្ចការពារសម្បត្តិវប្បធម៌ទាំងនោះបំរើ ផលប្រយោជន៍សាធារណៈ ។

សម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលបានរៀបរាប់ក្នុងមាត្រានេះ ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

ជំពូកទី ២: បទបញ្ញត្តិពិសេស

ផ្នែកទី ១: ស្ថាប័នគ្រប់គ្រង និងប្រតិបត្តិ

មាត្រា៥:

ការលើកគោលនយោបាយទូទៅក្នុងវិស័យសម្បត្តិវប្បធម៌ជាតិ ជាពិសេសដើម្បីការពារ ថែរក្សា និងលើកតំលៃបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ជាតិ គឺជាភារកិច្ចរបស់ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ផ្នែកវប្បធម៌ជាតិ (ក.ជ.វ.ជ) ដែលមានក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈជាស្ថាប័នប្រតិបត្តិ ។

ដោយឡែកនៅតំបន់សៀមរាបអង្គរ ការការពារថែរក្សា និង លើកតំលៃបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ជាតិត្រូវ ប្រគល់អោយអាជ្ញាធរ ដើម្បីការពាររមណីយដ្ឋាន និងរៀបចំតំបន់អង្គរហៅថា អាជ្ញាធរអប្សរា ។

ការសម្របសម្រួលភារកិច្ចរវាងក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត ត្រូវ កំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី ២: រមណីយដ្ឋានដែលត្រូវការពារ

មាត្រា៦:

រមណីយដ្ឋានដែលត្រូវការពាររួមមាន :

- ឧទ្យានដែលមានបុរាណវត្ថុ ឬរមណីយដ្ឋានដទៃទៀតដែលមានអត្ថប្រយោជន៍សំរាប់បុរាណវិទ្យា នរវិទ្យា ឬប្រវត្តិវិទ្យាអាចធ្វើការកំណត់ព្រំដែនបាន ។
- ព្រំដែននៃបរិវេណរមណីយដ្ឋានដែលត្រូវការពារ ត្រូវកំណត់ដោយព្រះរាជក្រឹត្យតាមសំណើរបស់ ក.ជ.វ.ជ ។

ផ្នែកទី ៣: បញ្ជីសារពើភណ្ឌ

មាត្រា៧:

ការចុះបញ្ជីសារពើភណ្ឌ គឺជាការកត់ត្រាបញ្ចូលនូវសម្បត្តិវប្បធម៌សាធារណៈ ឬឯកជន ដែលមានសារៈសំខាន់ខាងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ ប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ ឬ សាសនា ទោះជាសម្បត្តិទាំងនោះ មិនតំរូវអោយចាត់ថ្នាក់ជាប្រញាប់ក៏ដោយ ។

មាត្រា៨:

ការចុះបញ្ជីសារពើភណ្ឌនេះ ត្រូវប្រកាសឡើងដោយសេចក្តីសំរេចរបស់អាជ្ញាធរមាន សមត្ថកិច្ច ដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៥ ។

មាត្រា៩:

ក្រោយពីបានចុះបញ្ជីសារពើភណ្ឌរួចហើយ ចាំបាច់ត្រូវអោយម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ឬ ម្ចាស់កាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិនោះជូនដំណឹងទៅអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច មួយខែ មុននឹងខ្លួនធ្វើសកម្មភាពណាមួយក្នុងបំណងនឹងលក់ ឬ ផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ ផ្លាស់ប្តូរទីតាំង បំផ្លាញចោល ប្រែក្លាយផ្លាស់ប្តូររូបរាង ជួសជុល ឬ ធ្វើការ ស្តាបនាឡើងវិញនូវសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ។

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចអាចប្រឆាំងនឹងសកម្មភាពខាងលើបែបនេះបាន លុះត្រាតែបានចាត់វិធានការ សមស្រប តាមនីតិក្រមចំណាត់ថ្នាក់ ។

មាត្រា១០:

ការចុះបញ្ជីសារពើភណ្ឌត្រូវទុកជាមោឃៈ បើសិនជាមិនបានបញ្ជូនបន្ថែមនូវសំណើសុំបញ្ចូលចំណាត់ជាសម្បត្តិវប្បធម៌ ក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែ ចាប់តាំងពីពេលដែលបានជូនដំណឹងជា លាយលក្ខណ៍អក្សរនោះមក ។

ផ្នែកទី ៤: ចំណាត់ថ្នាក់

មាត្រា១១:

ចំណាត់ថ្នាក់គឺការកត់ត្រាសម្បត្តិវប្បធម៌សាធារណៈឬឯកជនទាំងឡាយដែលបានចុះក្នុងបញ្ជីសារពើភណ្ឌ ហើយកិច្ចការពារនោះ គឺដើម្បីបំរើផលប្រយោជន៍សាធារណៈក្នុងវិស័យវិទ្យាសាស្ត្រ ប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ ឬ សាសនា ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា១២:

សំណើសុំចំណាត់ថ្នាក់ ត្រូវធ្វើឡើងដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចដែលជាអ្នកជូនដំណឹង អោយបានត្រឹមត្រូវជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទៅម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ឬ អ្នកកាន់កាប់។

មាត្រា១៣:

បន្ទាប់ពីការជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សររួចមក បើសិនជាគ្មានសេចក្តីសំរេចក្នុងរយៈពេលដប់ពីរខែ សំណើសុំចំណាត់ថ្នាក់នឹងត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ។

មាត្រា១៤:

ចំណាត់ថ្នាក់ត្រូវប្រកាសឡើងដោយសេចក្តីសំរេចរបស់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច។

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវធ្វើសេចក្តីសំរេចក្នុងរយៈពេលបីខែ គិតចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលម្ចាស់កម្មសិទ្ធិកាន់កាប់បានទទួលលិខិតជូនដំណឹងរបស់អាជ្ញាធរនោះ។

មាត្រា១៥:

ចំណាត់ថ្នាក់ត្រូវជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទៅម្ចាស់កម្មសិទ្ធិឬម្ចាស់កាន់កាប់ ក្នុងករណីចាំបាច់ត្រូវជូនដំណឹងទៅមន្ទីរអភិរក្សអចលនវត្ថុ (មន្ទីរទទួលបន្ទុកគ្រប់គ្រងបញ្ជីអចលនវត្ថុ)។

មាត្រា១៦:

ក្នុងករណីដែលម្ចាស់កម្មសិទ្ធិមិនយល់ព្រម ចំណាត់ថ្នាក់សម្បត្តិវប្បធម៌នៅតែត្រូវធ្វើជាដដែល។

មាត្រា១៧:

ការបង់ខាតដែលបណ្តាលមកពីចំណាត់ថ្នាក់សម្បត្តិវប្បធម៌នេះ អាចត្រូវទូទាត់ជា ប្រាក់បំណាច់អោយដល់ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ។

ពាក្យសុំទារប្រាក់បំណាច់ ត្រូវដាក់មកអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចក្នុងរយៈពេលបីខែ គិតចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលបានជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរស្តីពីសេចក្តីសំរេចនៃចំណាត់ថ្នាក់នេះ។

ចំនួនប្រាក់បំណាច់ខាងលើនេះ ត្រូវកំណត់ដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច។ ការតវ៉ាចំពោះសេចក្តីសំរេចស្តីពីគោលការណ៍ ឬពីចំនួនប្រាក់បំណាច់អាចនឹងធ្វើឡើងនៅចំពោះមុខតុលាការមានសមត្ថកិច្ច។

មាត្រា១៨:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចធ្វើតារាងសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលបានចាត់ថ្នាក់រួចហើយជារៀងរាល់ ដំណាច់ឆ្នាំ។

តារាងសម្បត្តិវប្បធម៌ចាត់ថ្នាក់នេះត្រូវធ្វើតាមខេត្តនីមួយៗ ហើយត្រូវចុះក្នុងរាជកិច្ច។ ប្រការដែលត្រូវ ចុះមានជាអាទិ៍ :

- ប្រភេទនៃសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលត្រូវបានចាត់ថ្នាក់
- ទីកន្លែងដែលសម្បត្តិវប្បធម៌នោះស្ថិតនៅ
- គោត្តនាម និងនាមរបស់ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ
- កាលបរិច្ឆេទនៃចំណាត់ថ្នាក់។

មាត្រា១៩:

សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលត្រូវចាត់ថ្នាក់រួចហើយ មិនអាចកែប្រែបានឡើយ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា២០:

សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលចាត់ថ្នាក់រួចហើយ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់រដ្ឋ ឬ របស់នីតិបុគ្គល សាធារណៈ មិនអាចលក់ឬផ្ទេរកម្មសិទ្ធិបានឡើយ ។

មាត្រា២១:

ជនណាក៏ដោយដែលលក់ឬផ្ទេរកម្មសិទ្ធិសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលបំរុងចាត់ថ្នាក់ ឬ ត្រូវបាន ចាត់ថ្នាក់រួចហើយត្រូវតែ:

- ជូនដំណឹងជាមុនដល់អ្នកទទួលអំពីស្ថានភាពរបស់សម្បត្តិវប្បធម៌ ។
- ជូនដំណឹងដល់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចក្នុងរយៈពេល១៥ថ្ងៃ បន្ទាប់ពីចេញប័ណ្ណលក់ ឬផ្ទេរដោយបញ្ជាក់ពីគោត្តនាម នាម និង ទីលំនៅនៃអ្នកទទួល ព្រមទាំងកាលបរិច្ឆេទនៃការលក់ឬផ្ទេរនោះ ។ បើផ្ទុយពី បទបញ្ញត្តិខាងលើនេះ ការលក់ឬផ្ទេរនឹងត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ។

មាត្រា២២:

ការលក់ ឬ ផ្ទេរកម្មសិទ្ធិនូវសំភារៈ ឬ ចំណែកផ្សេងៗ ដែលផ្តាច់ចេញដោយខុសច្បាប់ពីសម្បត្តិវប្បធម៌ណាមួយដែលបំរុងចាត់ថ្នាក់ ឬ បានចាត់ថ្នាក់រួចហើយ ក៏ដូចជារាល់នូវអំពើណាដែលនាំអោយមានការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ ឬ កាន់កាប់សំភារៈឬផ្នែកណាមួយ នៃសម្បត្តិវប្បធម៌ទៅអោយអ្នកដទៃ ត្រូវទុកជាមោឃៈ និងអសារឥតការ ។

អ្នកដទៃនោះត្រូវរួមទទួលជាមួយម្ចាស់កម្មសិទ្ធិក្នុងការរៀបដាក់កន្លែងដើមវិញនូវសំភារៈ ឬ ចំណែកដែលខ្លួនបានទទួល ។ ជននោះគ្មានសិទ្ធិនឹងទាមទារជម្ងឺចិត្តពីរដ្ឋឡើយ ។

មាត្រា២៣:

សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលបំរុងចាត់ថ្នាក់ ឬ បានចាត់ថ្នាក់រួចហើយ ពុំអាចត្រូវទទួលការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែង ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ការធ្វើអោយខូចខាត ការប្រែរូបរាង ការទទួល ការជួសជុល ឬ ស្ថាបនាឡើងវិញ ដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដែលជាអ្នកកំណត់ល័ក្ខខ័ណ្ឌ និងត្រួតពិនិត្យការអនុវត្តការងារនោះឡើយ ។

មាត្រា២៤:

ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ដែលដាក់ពាក្យសុំការអនុញ្ញាតដើម្បីកែប្រែជួសជុលសម្បត្តិវប្បធម៌ណាមួយដែលបំរុងចាត់ថ្នាក់ ឬ បានចាត់ថ្នាក់រួចហើយត្រូវដាក់គំរោង ប្លង់ ព្រមទាំងឯកសារផ្សេងៗទៀត ជូនអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចពិនិត្យ និងសំរេច ។

មាត្រា២៥:

ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិសម្បត្តិវប្បធម៌ត្រូវធានាដល់ការការពារសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ដែលបានចាត់ថ្នាក់រួចមកហើយ ។

ចំណាយទាំងឡាយលើការជួសជុល ឬថែទាំសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ គឺជាបន្ទុករបស់ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ។ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចអាចនឹងចេញសងជាភាគខ្លះ ។ ចំពោះចំណាយទាំងស្រុងជាសមត្ថកិច្ចរបស់គណៈរដ្ឋមន្រ្តី ។

មាត្រា២៦:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចជាអ្នកត្រួតពិនិត្យនូវការងារជាបន្ទាន់ ក្នុងការជួសជុលសម្បត្តិ វប្បធម៌ ដែលបានចាត់ថ្នាក់រួចហើយ និងទុកអោយគណៈរដ្ឋមន្ត្រីសំរេច ។

ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិសម្បត្តិវប្បធម៌ខាងលើ មិនអាចប្រឆាំងនឹងការអនុវត្តទាំងនោះបានឡើយ ។

មាត្រា២៧:

អនុភាពនៃការចាត់ថ្នាក់នឹងចាប់មានប្រសិទ្ធភាព ចាប់ពីថ្ងៃដែលបានជូនដំណឹងជា លាយលក្ខណ៍អក្សរ ស្តីអំពីសំណើសុំចាត់ថ្នាក់ ។

អនុភាពនោះនៅតែមានតំលៃជានិច្ច ទោះបីសម្បត្តិវប្បធម៌នោះត្រូវប្តូរកម្មសិទ្ធិក៏ដោយ ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី ៥ : សិទ្ធិទិញបានមុនគេ និងសិទ្ធិដកហូតកម្មសិទ្ធិ

មាត្រា២៨:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចមានសិទ្ធិទិញបានមុនគេលើរាល់ការលក់ដូរសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលចុះបញ្ជីសារពើភណ្ឌរួចហើយ កំពុងស្នើចាត់ថ្នាក់ ឬបានចាត់ថ្នាក់រួចហើយ។

ជនណាដែលមានបំណងនឹងលក់សម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលចែងក្នុងកថាខ័ណ្ឌខាងលើនេះ ត្រូវតែជូនដំណឹងដល់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ស្ដីពីការលក់នេះ ក្នុងរយៈពេល ៣០ថ្ងៃជាមុន។

មាត្រា២៩:

ក្នុងរយៈពេល ៣០ថ្ងៃ គិតចាប់តាំងពីកាលបរិច្ឆេទ នៃការទទួលដំណឹងដែលមានចែង នៅក្នុង មាត្រា ២៨ កថាខ័ណ្ឌទី ២ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវធ្វើកំណត់ហេតុបញ្ជាក់ ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដល់ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ អំពីការសំរេចចិត្តរបស់ខ្លួន ដើម្បីទិញយក ឬ មិនទិញយកសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលស្នើលក់ តាមល័ក្ខខ័ណ្ឌ និងតាមថ្ងៃកំណត់។

ការខកខានមិនបានឆ្លើយតបដោយហួសរយៈពេល ៣០ថ្ងៃ ដូចបានចែងក្នុងកថាខ័ណ្ឌខាងលើនេះ គឺ មានន័យថា ជាការបោះបង់មិនអនុវត្តសិទ្ធិទិញបានមុនគេ។

មាត្រា៣០:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចអាចដកហូតកម្មសិទ្ធិអចលនសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលបានចុះក្នុងបញ្ជី សារពើភណ្ឌ ដែលត្រូវបានបំរុងអោយធ្វើចំណាត់ថ្នាក់ ឬ បានធ្វើចំណាត់ថ្នាក់រួចហើយ អាចត្រូវដកហូតកម្មសិទ្ធិតាមបែបបទ ដែលចែងដោយច្បាប់ស្ដីពីការដកហូតកម្មសិទ្ធិដើម្បីផលប្រយោជន៍សាធារណៈ។

ផ្នែកទី ៦: ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មលើបុរាណវត្ថុ

មាត្រា៣១:

ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មលើបុរាណវត្ថុផ្សេងៗ អាចអនុម័តបានក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌ ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់នេះ ក្រោយពីមានការយល់ព្រមពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច។ បែបបទនៃការធ្វើពាណិជ្ជកម្មលើ បុរាណវត្ថុត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ។

មាត្រា៣២:

លិខិតអនុញ្ញាតនេះត្រូវចុះជាអាទិ៍ : គោត្តនាម នាម លំនៅឋានពាណិជ្ជករ សមត្ថភាព ឯកទេសព្រមទាំងប្រភេទបុរាណវត្ថុ និងមានការបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ពីទីកន្លែងដែលខ្លួនមានបំណងប្រកបអាជីវកម្មនេះ។ លិខិតអនុញ្ញាតនេះ ផ្ដល់ជូនសំរាប់រយៈពេល១ឆ្នាំ ព្រមទាំងអាចបន្ត១ឆ្នាំម្ដងៗ ហើយពុំ អាចបង្វែរទៅអោយអ្នកដទៃបានឡើយ។

មាត្រា៣៣:

រាល់ពាណិជ្ជកម្មដែលមានច្បាប់អនុញ្ញាត ត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវកាតព្វកិច្ចដូចតទៅ :

ក- បិទសេចក្ដីប្រកាសបញ្ជាក់ថា ខ្លួនបានទទួលច្បាប់អនុញ្ញាតអោយធ្វើពាណិជ្ជកម្មបុរាណវត្ថុនៅត្រង់ ទ្វារចូលនៃអាគារលក់ដូររបស់ខ្លួន។

ខ- មិនត្រូវដាក់បុរាណវត្ថុមួយសំរាប់លក់នៅក្រៅអាគារ ដែលខ្លួនបានច្បាប់អនុញ្ញាតអោយប្រកប អាជីវកម្ម។

គ- ចុះជាប្រចាំក្នុងបញ្ជីកត់ត្រាជាលំអិតនូវបុរាណវត្ថុដែលខ្លួនមាន និងសកម្មភាពលក់ចេញនិងទិញចូល រាល់ថ្ងៃ ។
ឃ- ត្រូវបង្ហាញដល់ភ្នាក់ងារត្រួតពិនិត្យនូវសៀវភៅបញ្ជីខាងលើនេះ រាល់ពេលណាដែលភ្នាក់ងារ ទាំងនោះ ទាមទារពិនិត្យ ។
ង- ត្រូវបិទបញ្ញត្តិត្រង់ប្រការស្តីពីនាំចេញបុរាណវត្ថុ នៅនឹងអាគារលក់ដូររបស់ខ្លួន ត្រង់កន្លែង ដែល ងាយមើលឃើញ ។
ច- បង្ហាញបុរាណវត្ថុទាំងអស់ដែលខ្លួនមានចំពោះភ្នាក់ងារត្រួតពិនិត្យ តាមសំណូមពររបស់ភ្នាក់ងារ ។
ឆ- ផ្តល់ទៅភ្នាក់ងារត្រួតពិនិត្យនូវរូបថតបុរាណវត្ថុទាំងឡាយណាក៏ដោយ ដែលខ្លួនមាន ឬអនុញ្ញាតអោយភ្នាក់ងារនោះ តែរូបណាមួយដែលគេចង់បាន ។
ជ- បង្កលក្ខណៈងាយស្រួលដល់ភ្នាក់ងារត្រួតពិនិត្យនៅក្នុងពេលធ្វើអធិការកិច្ច ។
ឈ- ជូនពតិមានដល់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចក្នុងករណីដែលមានការប្តូទីកន្លែងលក់ដូររបស់ខ្លួន ។

មាត្រា៣៤:

ភ្នាក់ងារត្រួតពិនិត្យអាចចូលទៅក្នុងអាគារលក់ដូរ ហើយធ្វើការត្រួតពិនិត្យកត់ត្រាសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលមាននៅក្នុងអាគារលក់ទាំងនោះ និងផ្ទៀងផ្ទាត់បញ្ជីនៅគ្រប់ពេលដែលអធិការដ្ឋាន យល់ឃើញថា ជាការគួរនឹងធ្វើអធិការកិច្ច ។
ភ្នាក់ងារត្រួតពិនិត្យអាចចូលទៅធ្វើការត្រួតពិនិត្យលំនៅឋានរបស់ពាណិជ្ជករ បើសិនជាលំនៅឋាននោះ ត្រូវធ្វើជាឃ្លាំង ឬ អាគារលក់ស្របទៅតាមខ្លឹមសារនៃសេចក្តីអនុញ្ញាត ដែលចេញអោយពាណិជ្ជករនេះ ។

មាត្រា៣៥:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចអាចដកហូតលិខិតធ្វើពាណិជ្ជកម្មលើបុរាណវត្ថុ ពេលដែលពិនិត្យឃើញ ម្ចាស់ដែលមានការអនុញ្ញាតនោះធ្វេសប្រហែស ឬរំលោភទៅលើកាតព្វកិច្ចណាមួយ ឬដោយសារតែអ្នកនោះបានទទួលការផ្តន្ទាទោសពីតុលាការមានសមត្ថកិច្ច ដោយហេតុថាខ្លួនបានប្រព្រឹត្តល្មើសនឹង បទបញ្ញានៃច្បាប់នេះ ។

មាត្រា៣៦:

នៅពេលដែលលិខិតអនុញ្ញាតត្រូវបានដកហូត ដូចមានក្នុងបទបញ្ញត្តិក្នុងមាត្រា ៣៥នោះ ពាណិជ្ជករលែងមានសិទ្ធិទិញបុរាណវត្ថុទៀតហើយ ។
ពាណិជ្ជករនោះនឹងត្រូវអនុញ្ញាតអោយលក់បុរាណវត្ថុ ដែលខ្លួនកំពុងកាន់កាប់នៅឡើយ ក្នុងរយៈពេល មួយមិនលើសពី៦ខែ ។

ផ្នែកទី ៧: ការប្រទះឃើញដោយចៃដន្យ

មាត្រា៣៧:

នៅពេលកំពុងដំណើរការផ្សេងៗទៀត ឬសកម្មភាពផ្សេងៗទៀត ហើយបានជួបប្រទះសម្បត្តិវប្បធម៌ ដូចជាប្រាសាទបាក់បែក វត្ថុបុរាណ សំណល់ផ្ទះសំបែង បុរាណ ទីបញ្ចុះសពបុរាណ សិលាចារឹក ឬសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលទាក់ទងដល់បុរេប្រវត្តិសាស្ត្រ បុរាណវិទ្យាជាតិ ពន្ធុវិទ្យា បាសាណីយភូតវិទ្យា ឬ ក៏សាខាដទៃទៀត នៃវិទ្យាសាស្ត្រដែលសិក្សាពីអតីតកាល ឬមនុស្សសាស្ត្រ អ្នកដែលប្រទះឃើញសម្បត្តិទាំងនេះ និងម្ចាស់អចលនវត្ថុ ត្រូវតែបញ្ឈប់ការងារ ឬសកម្មភាពនោះ រួចរាយការណ៍ជាបន្ទាន់ជូនភ្នាក់ងារនគរបាលក្នុងតំបន់ ។ ភ្នាក់ងារនគរបាលនោះត្រូវបញ្ជូនរបាយការណ៍នេះយ៉ាងប្រញាប់ទៅអភិបាលខេត្ត-ក្រុង ។ អភិបាលខេត្ត-ក្រុង ត្រូវជូនពតិមាននេះដល់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដើម្បីចាត់វិធានការចាំបាច់ ដើម្បីធានាសង្គ្រោះ សម្បត្តិវប្បធម៌ និងរមណីយដ្ឋានវប្បធម៌នោះ ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៣៨:

ក្នុងរយៈពេល ៣០ថ្ងៃយ៉ាងយូរ គិតចាប់តាំងពីថ្ងៃទទួលសេចក្ដីរាយការណ៍ដូចមានចែងក្នុង មាត្រា ៣៧ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ត្រូវធ្វើកំណត់ហេតុជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ស្ដីពីការផ្អាកជាបណ្ដោះអាសន្ននូវការងារជួសជុល ឬ សាងសង់ និងស្ដីពីវិធានការសង្គ្រោះ ដែលត្រូវអនុវត្ត ។

បើក្នុងរយៈពេល ៣០ថ្ងៃ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចមិនបានធ្វើកំណត់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរជូនជាពតិមាន ទៅម្ចាស់អចលនវត្ថុទេនោះ ការផ្អាកជាបណ្ដោះអាសន្នត្រូវទុកជាអសារបង់ ។

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវសំរេចជាស្ថាពរ នូវវិធានការ ចំពោះការប្រទះឃើញដោយចៃដន្យ ។

មាត្រា៣៩:

សម្បត្តិវប្បធម៌មិជាចលនវត្ថុ ដែលប្រទះឃើញដោយចៃដន្យ ត្រូវចាត់ទុកជាសម្បត្តិសាធារណៈ ។

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវផ្ដល់រង្វាន់លើកទឹកចិត្តដល់អ្នកប្រទះឃើញដោយចៃចន្យ ដោយកំណត់តាមការស្រុះស្រួលគ្នា ឬតាមការវាយតំលៃរបស់អ្នកជំនាញក្នុងរយៈពេល៣សប្ដាហ៍ក្រោយពីការរកឃើញ ។

ផ្នែកទី ៨: ការជីករុករកវត្ថុបុរាណ

មាត្រា៤០:

គ្មានជនណាមួយអាចធ្វើការជីករុករក ឬធ្វើការស្ទាបស្ទង់លើដី ឬ ក្រោមដី ក្នុងគោលបំណងស្រាវជ្រាវរកសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលមានផលប្រយោជន៍ដល់ការសិក្សាខាងបុរេប្រវត្តិវិទ្យា ប្រវត្តិវិទ្យា បុរាណវិទ្យា ជាតិពន្ធុវិទ្យា បាសាណីភូតវិទ្យា ឬសាខា នៃវិទ្យាសាស្ត្រផ្សេងៗ ដែលសិក្សាពីអតីតកាល ឬ ទាក់ទងដល់មនុស្សសាស្ត្រ ដោយមិនបានទទួលច្បាប់អនុញ្ញាតជាមុនពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចឡើយ ។

មាត្រា៤១:

មានតែស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រដែលមានជំនាញ មានបទពិសោធន៍ និងមានធនធានគ្រប់គ្រាន់ ហើយដែលត្រូវបានអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចទទួលស្គាល់ទេ ទើបអាចអនុវត្តអោយធ្វើការជីករុករក វត្ថុបុរាណបាន ។

ស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្របរទេស ដែលបានទទួលច្បាប់អនុញ្ញាតអោយធ្វើការជីករុករកត្រូវតែសហការជាមួយស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រជាតិ ក្នុងការអនុវត្តការងាររបស់ខ្លួន ។

មាត្រា៤២:

ស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រ ដែលទទួលបានច្បាប់អនុញ្ញាតអោយធ្វើការជីករុករក ត្រូវតែ :

ក- កត់ត្រាសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលរកឃើញនៅក្នុងបញ្ជីពិសេសមួយ ហើយត្រូវប្រគល់ជូនដល់អាជ្ញាធរ មានសមត្ថកិច្ចនៅពេលបញ្ចប់ដំណាក់កាលជីករុករកនីមួយៗ ។

ខ- ការពារទីលានជីករុករកបុរាណវត្ថុ និងសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលរកឃើញ ព្រមទាំងចាត់វិធានការចាំបាច់គ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីថែរក្សា និងការពារ ។

គ- ជូនពតិមានអោយទៀងទាត់ដល់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ស្ដីពីការប្រព្រឹត្តទៅ នៃប្រតិបត្តិការ ជីក រុករក វត្ថុបុរាណ ។

ឃ- ធ្វើរបាយការណ៍សង្ខេបរួមទាំងសៀវភៅរូបថតសម្បត្តិវប្បធម៌ទាំងអស់ដែលបានរកឃើញនៅពេលបញ្ចប់ដំណាក់កាលជីករុករកនីមួយៗ ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ង- ធ្វើរបាយការណ៍វិទ្យាសាស្ត្រមួយលំអិតស្តីពីលទ្ធផលជីករុករកក្នុងកំណត់មួយមិនហួសពីមួយឆ្នាំគិត ចាប់តាំងពីការបញ្ចប់ដំណាក់កាលជីករុករកនីមួយៗ។

ច- អនុញ្ញាតអោយភ្នាក់ងារនៃអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រួតពិនិត្យមើលការជីករុករកសម្បត្តិវប្បធម៌ រាល់តម្រូវការរបស់អាជ្ញាធរនោះ ព្រមទាំងពិនិត្យបញ្ជីពិសេសដូចមានចែងក្នុងកថាខ័ណ្ឌ "ក"។

ឆ- អនុញ្ញាតអោយអ្នកស្រាវជ្រាវដទៃទៀតចូលធ្វើការស្រាវជ្រាវ ក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌដែលពួកអ្នកស្រាវជ្រាវទាំងនោះ សុខចិត្តគោរពសិទ្ធិកម្មសិទ្ធិរបស់ស្ថានប័នវិទ្យាសាស្ត្រនោះ។

ជ- ជួយអប់រំបណ្តុះបណ្តាលអ្នកបច្ចេកទេសវិទ្យាសាស្ត្រនៅក្នុងស្រុក។

ឈ- បោះពុម្ពផ្សាយលទ្ធផលវិទ្យាសាស្ត្រស្តីពី ការជីករុករកវត្ថុបុរាណ ដែលធ្វើក្នុងអំឡុងពេល ៥ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីការបញ្ចប់នៃការងារ។

មាត្រា៤៣:

ស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រដែលបានទទួលការអនុញ្ញាតអោយធ្វើការជីករុករកបុរាណវត្ថុមានសិទ្ធិ:

ក- ជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិវិទ្យាសាស្ត្រ ចំពោះវត្ថុដែលបានរកឃើញ។

ខ- ជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិនៃសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលខ្លួនអាចបានទទួលល័ក្ខខ័ណ្ឌ ដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៤៤ កថាខ័ណ្ឌទី២។

គ- ទទួលអាទិភាពក្នុងការផ្សាយលទ្ធផលវិទ្យាសាស្ត្រនៃការជីករុករកក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌ ដែលលទ្ធផលនោះ ត្រូវផ្សាយក្នុងរយៈពេលដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៤២ ចំណុច "ឈ"។

មាត្រា៤៤:

សម្បត្តិវប្បធម៌ទាំងចលនវត្ថុ និងអចលនវត្ថុ ដែលបានរកឃើញដោយស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រ គឺជាសម្បត្តិសាធារណៈ។

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចអាចជួយដល់ស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រនេះបាននូវវត្ថុបុរាណមួយដែលដូចគ្នាទាំងស្រុង នឹងវត្ថុដែលមានរួចហើយ ព្រមទាំងវត្ថុណាដែលមិនមែនជាវត្ថុចាំបាច់ដោយហេតុថាមានរក្សាទុករួចហើយ នូវវត្ថុដែលមានលក្ខណៈដូចគ្នាបេះបិទនឹងវត្ថុដែលរកឃើញនោះ ទាំងខាងប្រភេទរចនាបទ វត្ថុធាតុ របៀបផលិត ក៏ដូចជាមានតម្លៃខាងវិទ្យាសាស្ត្រ ឬសិល្បៈ។ ការផ្តល់ជូននេះអាចធ្វើតែក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌដែល សម្បត្តិវប្បធម៌នេះ ត្រូវយកមកតម្កល់ទុកក្នុងស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្របច្ចេកទេសសំរាប់សាធារណជន។

មាត្រា៤៥:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចធានារ៉ាប់រង ត្រួតពិនិត្យការជីករុករក និងជួយចាត់វិធានការចាំបាច់ ដើម្បីការពារបរិវេណការដ្ឋាននោះ។

មាត្រា៤៦:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច អាចអនុញ្ញាតអោយធ្វើការជីករុករកនៅលើដីជាកម្មសិទ្ធិឯកជន បន្ទាប់ពីបានជូនដំណឹងជាមុនដល់ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ។

អ្នកជីករុករកត្រូវធ្វើបញ្ជីសារពើភណ្ឌទីកដីដែលនឹងជីករុករកនោះ ហើយលុះត្រាតែបានទទួលការស្រុះស្រួលពីភាគីទាំងអស់ ទើបអាចចាប់ផ្តើមធ្វើការងាររបស់ខ្លួនបាន។

អ្នកជីករុករកបុរាណវត្ថុត្រូវធ្វើការនោះក្នុងរយៈពេលពីរឆ្នាំ ហើយនឹងអាចបន្តទៀតបាន ក្រោយរយៈ ពេលពីរឆ្នាំនេះ។

មាត្រា៤៧:

ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៤៦ មានសិទ្ធិនឹងកាន់កាប់ដីឡើងវិញ និងទទួលបាននូវប្រាក់បំណាច់ចំពោះការខកខានពុំបានស្នាក់អាស្រ័យនៅប្រកបមុខរបរ និងចំពោះការបង់ ខាត ឬខូចខាតផ្សេងៗទៀតដោយថាហេតុ។

មាត្រា៤៨:

ក្នុងករណីដែលប្រទះឃើញសម្បត្តិវប្បធម៌មិនមែនជាអចលនវត្ថុ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចអាចប្រើសិទ្ធិដកហូតស្របតាមច្បាប់ ស្តីពីការដកហូតកម្មសិទ្ធិ ដោយយោលទៅលើផលប្រយោជន៍សាធារណៈ ។

មាត្រា៤៩:

ក្នុងករណីដែលអ្នកមានច្បាប់អនុញ្ញាតអោយធ្វើការជីករុករក បានប្រព្រឹត្តលើសនឹងកាតព្វកិច្ចណាមួយដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៤២ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច អាចសំរេចដកហូត ច្បាប់អនុញ្ញាត ឬ និង សិទ្ធិលើកម្មសិទ្ធិលើកម្មសិទ្ធិវិទ្យាសាស្ត្រនោះមកវិញបាន ។

ការជីករុករកត្រូវផ្អាកសកម្មភាពភ្លាម គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលបានជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ស្តីពីការ ដកហូតច្បាប់អនុញ្ញាតមកវិញ ។

មាត្រា៥០:

ច្បាប់អនុញ្ញាតអោយធ្វើការជីករុករក ត្រូវបានដកហូតមកវិញហើយ អ្នកបានច្បាប់អនុញ្ញាតនោះមិនអាចទាមទារថ្លៃសងជម្ងឺចិត្តណាមួយ បណ្តាលមកពីការបញ្ឈប់ការរុករក ឬសោហ៊ុយដែល ខ្លួនបានចំណាយនោះឡើយ ។

ផ្នែកទី ៩: ការនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌

មាត្រា៥១:

ការនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ណាមួយទៅក្រៅដែនដីកម្ពុជា ត្រូវហាមឃាត់បើសិនជាគ្មានអាជ្ញាប័ណ្ណពិសេស ដើម្បីនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលចេញដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចទេនោះ ។

មាត្រា៥២:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវចេញសេចក្តីសំរេចក្នុងរយៈពេលបីខែ គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលអ្នកសុំនាំចេញ បានបំពេញទំរង់បែបបទជូនអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចគ្រប់សព្វរួចហើយ ។

មាត្រា៥៣:

ការនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ត្រូវបង់ពន្ធ និងអាករផ្សេងៗការកំរិតប្រាក់ពន្ធ និងអាករលើសម្បត្តិវប្បធម៌ ត្រូវកំណត់ដោយច្បាប់ ។

មាត្រា៥៤:

មុននឹងផ្តល់អាជ្ញាប័ណ្ណនាំចេញណាមួយ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ត្រូវធានាអោយបាន ច្បាស់ថា :

ក- ការនាំចេញ និងមិនបណ្តាលអោយក្សត់ខ្សោយធនធានបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ជាតិឡើយ ។

ខ- សមុច្ច័យសាធារណៈនៅមានសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលមានរូបរាងដូចគ្នាទៅនឹងសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលត្រូវ បានស្នើសុំធ្វើការនាំចេញ ។

គ- សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលអនុញ្ញាតអោយនាំចេញ មិនមែនជាវត្ថុដែលមានតម្លៃខ្ពស់សំរាប់ផ្នែកពិសេសណាមួយនៃការសិក្សាអំពីវិទ្យាសាស្ត្រអតីតកាល ឬ វិទ្យាសាស្ត្រមនុស្សទូទៅនោះទេ។ បែបបទនៃការនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ ប្រភេទសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលត្រូវអនុញ្ញាតអោយនាំចេញ និង ប្រភេទសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលមិនអនុញ្ញាតអោយនាំចេញ ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៥៥:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវចេញអាជ្ញាប័ណ្ណសំរាប់ការនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ដូចតទៅ :

- សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលបានអោយដល់ស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្របរទេស ដែលមានការអនុញ្ញាតអោយធ្វើការ ជីករុករកស្របតាមមាត្រា ៤៤ កថាខ័ណ្ឌទី ២
- សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលបញ្ជូនទៅបរទេសសំរាប់មួយរយៈពេល ដើម្បីតាំងពិព័រណ៍ឬក្នុងទិសដៅសិក្សា ស្រាវជ្រាវវិទ្យាសាស្ត្រ
- សម្បត្តិវប្បធម៌ជាថ្នូរជាមួយសម្បត្តិមកពីសារមន្ទីរឬស្ថាប័នបរទេស
- សម្បត្តិវប្បធម៌នាំចូលស្របច្បាប់ក្នុងទឹកដីកម្ពុជា ប៉ុន្តែក្នុងករណីសម្បត្តិវប្បធម៌ដូចរៀបរាប់ក្នុងកថាខ័ណ្ឌទី១ ត្រង់ចំណុចទី ២ នៃមាត្រានេះ ការនាំចេញមួយរយៈពេលត្រូវតែគោរពល័ក្ខខ័ណ្ឌផ្សេងៗ ដើម្បីធានាកុំអោយមានការខូចខាត ព្រមទាំងការបញ្ជូនមកវិញនូវសម្បត្តិវប្បធម៌ទាំងនោះ។

មាត្រា៥៦:

ការប៉ុនប៉ងនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ដោយគ្មានអាជ្ញាប័ណ្ណ ត្រូវឃាត់ទុកនឹងរឹបអូសសម្បត្តិ វប្បធម៌ទាំងនោះ ទុកជាសម្បត្តិសមុច្ច័យសាធារណៈ។

មាត្រា៥៧:

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចអាចទាមទាររាល់សម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលមានការទំនាស់មិនអោយនាំចេញ ដោយសារមានហេតុផលសំខាន់ៗផ្សេងធ្វើអោយមានការសង្ស័យថា ប៉ុនប៉ងនាំចេញដោយខុសច្បាប់។ សម្បត្តិវប្បធម៌ទាំងនេះត្រូវបញ្ចូលជាសម្បត្តិសមុច្ច័យសាធារណៈ ដោយមានការទូទាត់តំលៃ តាមការស្រុះស្រួលគ្នា ឬតាមការវាយតំលៃរបស់អ្នកជំនាញការ។

ផ្នែកទី ១០: ការនាំចូលសម្បត្តិវប្បធម៌

មាត្រា៥៨:

ការនាំចូលសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលបាននាំចេញដោយល្មើសនឹងច្បាប់របស់ប្រទេសដើម ត្រូវហាមឃាត់។ បែបបទនាំចូលសម្បត្តិវប្បធម៌ ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ។

មាត្រា៥៩:

សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលនាំចូលដោយខុសច្បាប់ ត្រូវឃាត់ទុក និង ដាក់ក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច។ ឈរលើគោលការណ៍បដិការ រាជរដ្ឋាភិបាលអាចចេញសេចក្តីសំរេច ប្រគល់សម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ទៅប្រទេសដើមវិញស្របតាមកិច្ចព្រមព្រៀង និងច្បាប់អន្តរជាតិ។

មាត្រា៦០:

ចំណាយដែលពាក់ព័ន្ធទៅនិងការបញ្ជូនសម្បត្តិវប្បធម៌ទៅវិញ គឺជាបន្ទុករបស់រដ្ឋដែលទាមទារ។

មាត្រា៦១:

សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលនាំចូលស្របច្បាប់ ត្រូវតែប្រកាសជូនដំណឹងដល់ភ្នាក់ងារគយ។

បង្កាន់ដៃដែលទីចាត់ការគយចេញអោយម្ចាស់កម្មសិទ្ធិជាភស្តុតាងនោះ ត្រូវយកមកបង្ហាញភ្នាក់ងារគយឡើងវិញ នៅពេលត្រូវនាំរបស់នោះចេញសាជាថ្មី។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី ១១: ទោសបញ្ញត្តិ

មាត្រា៦២:

សេចក្តីសំរេចរបស់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចដោយយកច្បាប់នេះជាមូលដ្ឋាន អាចបើក លទ្ធភាពអោយតវ៉ាបាន ចំពោះមុខតុលាការ ។

មាត្រា៦៣:

ក- ត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារពី៦ខែ ទៅ ៥ឆ្នាំ ព្រមទាំងពិន័យជាទឹកប្រាក់តាមតំលៃ ដែល អ្នកជំនាញបានប៉ាន់ស្មាន ចំពោះជនណាដែលបានប្រព្រឹត្តល្មើស ដោយចេតនាក្នុងករណី ដូចរៀបរាប់ ខាងក្រោមនេះ :

- លក់ ឬផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ ប្តូរទីតាំង បំផ្លាញចោល ពង្រិចពង្រិល បំផ្លែងរូបភាពឬជួសជុលស្តាបនាឡើងវិញ នូវសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលបានចុះក្នុងបញ្ជីសារពើភណ្ឌ ដោយមិនបានជូនដំណឹងជាមុន (មាត្រា២៩ កថាខ័ណ្ឌទី១) ។
- លក់ឬផ្ទេរកម្មសិទ្ធិសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលបានស្នើអោយចាត់ថ្នាក់ឬដែលបានចាត់ថ្នាក់រួចហើយ (មាត្រា ២១ និង២៨ កថាខ័ណ្ឌទី២) ។
- ប្តូរទីតាំង បំផ្លាញចោល ពង្រិចពង្រិល បំផ្លែងរូបរាងឬជួសជុលដោយគ្មានការអនុញ្ញាតនូវសម្បត្តិ វប្បធម៌ ដែលបានស្នើអោយចាត់ថ្នាក់ឬដែលបានចាត់ថ្នាក់រួចហើយ (មាត្រា២៣ កថាខ័ណ្ឌទី១)
- មិនបានរក្សាការពារដោយត្រឹមត្រូវនូវសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលបានចាត់ថ្នាក់រួចហើយ ដែលខ្លួនជាម្ចាស់ កម្មសិទ្ធិ (មាត្រា២៥ កថាខ័ណ្ឌទី១) ។
- ធ្វើឬប៉ុនប៉ងធ្វើដោយគ្មានច្បាប់អនុញ្ញាតនូវការងារទាំងឡាយណា ដែលច្បាប់តំរូវអោយមានការអនុ ញ្ញាត (មាត្រា៣១ និង ៤០) ។
- មិនបានបំពេញកាតព្វកិច្ច ដែលត្រូវខ្លួនអនុវត្តតាមបទបញ្ញត្តិនៃមាត្រា៣៣ និង ៤២ ។
- មិនបានប្រកាសអំពីការរកឃើញសម្បត្តិវប្បធម៌ នៅក្នុងអំឡុងពេលសាងសង់ និងមិនបានបញ្ឈប់ ការងារនោះភ្លាម (មាត្រា៣៧) ។
- នាំចេញ ឬប៉ុនប៉ងនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ដោយគ្មានការអនុញ្ញាត (មាត្រា៥១ និង ៥៦) ។
- មិនអនុវត្តតាមល័ក្ខខ័ណ្ឌកំណត់នៃការនាំចេញមួយរយៈ (មាត្រា៥៥ កថាខ័ណ្ឌទី២) ។
- នាំចូលសម្បត្តិវប្បធម៌ដោយខុសច្បាប់ (មាត្រា៥៨) ។
- មិនបានប្រកាសជូនដំណឹងដល់ភ្នាក់ងារគយ អំពីការនាំចូលដោយស្របច្បាប់នូវសម្បត្តិវប្បធម៌ (មាត្រា ៦១ កថាខ័ណ្ឌទី១) ។

ខ- ជនណាដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើសដោយចេតនាដូចចំណុចរៀបរាប់ខាងលើ ត្រូវទទួលទោសជាប់ពន្ធនាគារពី ២ឆ្នាំដល់៨ឆ្នាំ និងពិន័យទ្វេគុណនៃតំលៃសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ តាមតំលៃដែលអ្នកជំនាញបាន ប៉ាន់ស្មាន។

ក្នុងករណីខ្លះដូចមានចែងក្នុងចំណុច (ក និងខ) ខាងលើនេះ ទោសនេះគ្រាន់តែជាប់ពន្ធនាគារ ឬគ្រាន់តែ បង់ប្រាក់ពិន័យ ។

មាត្រា៦៤:

ទុកបំរុងនៅដដែលនូវបទល្មើសពីទោសព្រហ្មទណ្ឌ ដែលមានចែងក្នុងមាត្រា៦៣ ពិរុទ្ធបាល ដែលបញ្ញត្តិក្នុងមាត្រា២១, ២២, ៣៥, ៤៩, ៥៦ និង៥៩ ត្រូវរឹតត្បិតទុកដដែល ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៦៥:

បទល្មើសទាំងឡាយត្រូវចុះក្នុងកំណត់ហេតុ ដែលធ្វើឡើងដោយមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ និងដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ជាពិសេសភ្នាក់ងារគយ ដែលបានធ្វើសម្បថព្រមទាំងដោយមន្ត្រីអភិរក្ស និងបុគ្គលិកដទៃទៀតនៃសារមន្ទីរសាធារណៈ ដែលត្រូវបានចាត់តាំង និងបានធ្វើសម្បថចំពោះការងារ នេះ។

ជំពូកទី ៣: អវសានបញ្ញត្តិ

មាត្រា៦៦:

បទបញ្ញត្តិទាំងឡាយណាដែលផ្ទុយនិងច្បាប់នេះ ត្រូវទុកជានិរាករណ៍។

មាត្រា៦៧:

ច្បាប់នេះ ត្រូវប្រកាសជាការប្រញាប់។